

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/289/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214223363
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4214223363.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej a JUDr. Olivera Kolenčíka, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžovo nám. 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: O. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., X. XXX/XX, občianka SR, o zaplatenie 1.851,05 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 31. júla 2018, č. k. 7C/40/2016-133, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby a výroku o náhrade trov konania z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Komárno ako súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) rozsudkom zo dňa 31. júla 2018, č. k. 7C/40/2016-133 rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 851,05 EUR s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % p.a. od 05.01.2015 do zaplatenia, ako aj úroky z omeškania vo výške 8,75 % p.a. zo sumy 1.949,56 EUR od 31.8.2012 do 04.01.2015, rovnako sumu 98,51 EUR z titulu dohodnutého úroku a sumu úroku z omeškania 3,64 EUR, a to všetko vo forme pravidelných mesačných splátok v sume po 155 EUR splatných vždy k 25. kalendárnemu dňu toho ktorého mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého dlhu, a vo zvyšku súd žalobu zamietol.

1.2. O trovách konania rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania právo.

2.1. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že žalobca vo svojom podaní, ktoré označil ako: „Návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 1.851,05 EUR s prísl.“ z dňa 31.07.2014, ktoré doručil súdu dňa 23.12.2014, sa domáhal zaplatenia sumy 1.851,05 EUR s prísl. a náhrady trov konania.

2.2. Žalovaná na pojednávaní súdu uviedla, že žaloba žalobcu jej bola doručená, tejto porozumela a ku skutočnostiam uvedeným v podanej žalobe dodala, že dlh z uvedeného úveru chce uhradiť. Zároveň žiadala, aby bola započítaná suma 1000 EUR na tento dlh, ktorú sumu v minulosti uhradila a vo vzťahu k zostatku poukázala na č. l. 87 súdneho spisu, podľa ktorého by chcela uhradiť dlžnú sumu na splátky po 155 EUR. Dodala, že v minulosti malo dôjsť k vloženiu sumy 400 a 500 EUR na jej účet na uvedený dlh, žiaľ však o tejto úhrade nemá právne relevantný doklad banky.

3.1. Vykonaným dokazovaním z hľadiska skutkového stavu považoval prvoinštančný súd za preukázané, že žalobca pri uzatvorení zmluvy o poskytnutí finančných prostriedkov so žalovanou stranou použil predtlač zmluvy, ktorú zrejme použil vo viacerých prípadoch so žalovanou stranou, ktorá ako účastník zmluvy bola charakterizovaná ako zamestnanec, nepodnikateľská osoba, t. j. nie IČO, a preto súd mal za to, že uzatvorený právny úkon je spotrebiteľsko-právneho charakteru. Uzatvorený právny úkon, a to Úverová zmluva č. XX/XXX/XX z dňa 14.7.2009 na č. l. 6-11, posúdil podľa ustanovení zák. č. 258/2001

Z.z. v spojení s vyššie uvedenými ustanoveniami Obč. zák., za dohodnutých podmienok podľa VOP na č. I. 14-23, v zmysle ktorej žalovaná strana získala úver v sume 3.400 EUR. Zároveň sa dohodli na úhrade úveru vo forme pravidelných mesačných splátok v počte 60 splátok po 79,13 EUR, takto celková suma, ktorú žalovaná strana by mala uhradiť je v objeme 4.747,8 EUR, z ktorej sumy odplata predstavuje 3.400 EUR pri dohodnutej úrokovej sadzbe vo výške 14,01 % a RPMN vo výške 17,29 %, kedy termín konečnej splatnosti bol dohodnutý ku dňu 20.11.2015.

3.2. Na základe uvedených skutočností priznal žalobcovi nárok s poukazom na § 185 CSP, ktorým bol zavedený princíp formálnej pravdy, keď pri rozhodovaní vychádzal z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu a na základe § 39 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, podľa ktorého bol žalobca ako banka povinná viesť obchodnú knihu a evidovať vybrané pozície a obchody v bankovej knihe. Po skončení príslušného mesiaca bola vystavená a žalovanej odoslaná informácia z informačného systému banky, a to výpis z bankovej knihy o obratoch, z ktorého bol zrejмый rozpis všetkých poplatkov a úrokov spojený so správou a používaním kreditnej karty a čerpaní a splácaní poskytnutého úverového rámca, výšky povinnej splátky s dátumom splatnosti splátok. Žalovaná na pojednávaní nespochybnila v minulosti uvedené výpisy, a preto súd takto predložené relevantné skutočnosti považoval za nesporné a žalobcovi na základe nich uplatnený nárok priznal v spojení aj s predloženým „Výpisom z hlavnej knihy Prima banky k 30.08.2012 na č. I. 4“, podľa ktorého súd považoval za nesporný nárok ku dňu 30.08.2012 (pred vykonanou úhradou dňa 04.01.2015 v sume 1.000 EUR podľa č. I. 103 súdneho spisu) z titulu istiny v sume 1.851,05 EUR, vyčíslených úrokov od 31.8.2012 do 04.01.2015, rovnako sumu 98,51 EUR z titulu dohodnutého úroku a sumu úroku z omeškania 3,64 EUR, ako je zrejмый z predloženého výpisu z č. I. 4 súdneho spisu, a preto rozhodol tak ako je vo výroku tohto rozhodnutia uvedené.

3.3. Súd prvej inštancie uplatnený nárok zamietol v časti prevyšujúcej zaplataenie sumy 851,05 EUR, pretože z obsahu spisového materiálu mal preukázané, že žalovaná strana jednak do podania žaloby si síce neplnila svoje povinnosti riadne a včas, avšak po doručení žaloby dňa 04.01.2015 uhradila 1.000 EUR, ktorú skutočnosť mal súd preukázanú z obsahu žaloby, a to z č. I. 103 súdneho spisu, o ktorú sumu súd uplatnený nárok na úhradu istiny znížil.

4. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka (nesprávne uvedené číslo tohto zákona ako „513/992 Z.z.“, keďže ide o zákon č. 513/1991 Zb.- pozn. odvolacieho súdu), § 369 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka § 2 písm. a/, b/, § 4 ods. 1 až 3 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy.

5. Žalobcovi priznal nárok na úroky z omeškania v zmysle Obč. zák. § 517 v spojení s Nar. vlády SR č. 586/2008 Z.z. zo sumy 851,05 EUR s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % p. a. od 05.01.2015 do zaplataenia, ako aj úroky z omeškania vo výške 8,75 % p. a. zo sumy 1.949,56 EUR od 31.8.2012 do 04.01.2015, rovnako sumu 98,51 EUR z titulu dohodnutého úroku a sumu úroku z omeškania 3,64 EUR a to od doby márneho uplynutia lehoty na zaplataenie dlžnej sumy v zmysle č. I. 9 súdneho spisu a to od doručenia písomného podania žalobcu: „Výzva na predčasné splataenie úveru“ zo dňa 15.08.2012, ktorým podaním žalobca vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy v lehote do 28.08.2012, kedy si žalobca uplatnil nárok na úroky z omeškania do podania žaloby zo sumy 1.949,56 EUR od 31.8.2012 do 04.01.2015 prepočtom tejto sumy a následne súd priznal nárok na úroky z omeškania vo výške 8,75 % p. a. do zaplataenia.

6.1. Pri určovaní výšky splátok prihliadol prvoinštančný súd na výšku žalovanej sumy tak, aby nárok žalobkyne bol vzhľadom na finančné možnosti žalovaného uhradený v primeranej lehote a prihliadol aj na osobné a majetkové pomery žalovanej, ktorá je v súčasnosti slobodná a riadne zamestnaná.

6.2. Pri rozhodnutí o úhrade nároku žalobkyne vo forme splátok prihliadol na žiadosť žalovanej strany o úhradu dlžnej sumy vo forme splátok, ako aj na sumu pôvodne dohodnutej splátky v objeme 79,13 EUR/mesiac, a napokon rozhodol aj s prihliadnutím na návratnosť žalovanej sumy (v splátkach po 155,0 EUR) v časti istiny v sume 851,05 EUR v primeranom čase a takto určil sumu mesačných splátok v sume 155,0 EUR/mesiac. Na základe uvedených skutočností žalovaná dlh by uhradila za necelých 6 mesiacov ($851,05 : 155 = 5,49$ mesiaca), ktorú dobu súd považoval za primeranú, a preto rozhodol tak ako je vo výroku tohto rozhodnutia uvedené.

7. O trovách konania rozhodol podľa ustanovení § 251a § 262 ods. 1 CSP, pričom uviedol, že žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie sumy 1.851,05 EUR s príslušenstvom, ako aj nárok na náhradu trov konania. Súd v tomto konaní žalobcovi priznal nárok v nižšej sume 851,05 EUR. V konaní úspešná strana sporu si uplatnila nárok na náhradu trov konania a na základe uvedeného úspech žalobcu predstavuje bezmála 46,0 %, (menej ako 100 %) a neúspech 54,0 %, a takto tzv. čistý úspech je v rozsahu 54,0 % - 46,0 % = 8,0 %, a preto súd vo svojom rozhodnutí titulom náhrady trov konania nepriznal procesne úspešnej strane sporu, a to žalovanej strane pre nepatrný percentuálny rozdiel nárok na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. V závere odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať absolútne vyčerpávajúcu odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (ako to vyplýva z rozhodnutia NS SR 1 Cdo 92/2011 str.: 8). V tomto konaní súd vykonal všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi konania, žiadny návrh na doplnenie dokazovania nebol zo strany účastníkov konania uplatnený a ktoré dôkazy súd považoval za potrebné tie v tomto písomnom vyhotovení rozsudku aj vyhodnotil.

9. Proti tomuto rozsudku v časti výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku a výroku o trovách konania podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Nestotožnil sa s odôvodnením rozsudku a argumentom okresného súdu, že žalovaný vykonal po podaní žaloby dňa 4.1.2015 úhradu vo výške 1000 € a vzhľadom na uvedené v tejto časti žalobu zamietol.

10.1. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti žalobca nepovažuje za správny a nestotožňuje sa s ním, pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

10.2. Žalobca na daný úver neviduje žiadnu úhradu a doručuje prehľad splácania úveru. Dôkaz o úhrade, o ktorý súd opiera svoje rozhodnutie, nebol doručený žalobcovi na vyjadrenie, preto sa k nemu konkrétne nevie vyjadriť, avšak poukazuje na tú skutočnosť, že úhrada mala byť vykonaná v prospech účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, čo je úverový účet daného úveru. Žalovaný bol síce povinný hradiť úver inkasom z osobného účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX v zmysle čl. 4.6 zmluvy, avšak uvedený účet bol dňa 30.4.2013 zrušený (prikladá dôkaz -výpis z účtu) a banka tak využila právo meniť účet, na ktorý budú realizované splátky.

10.3. Žalobca vo vyjadrení z 28.5.2018 uviedol jasne a výslovne, že na daný účet nebol v čase, na ktorý sa súd dopytoval, vykonaný žiadny vklad. Daná skutočnosť, teda či žalovaný uskutočnil na dlh úhradu, bola medzi stranami sporná a súd mal na jej vyjasnenie vykonať dokazovanie, čo však nekovynal a nečinnosťou súdu boli porušené práva žalobcu; súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaný neuskutočnil žiadnu úhradu na dlh po predčasnom zosplatnení a pohľadávka je oprávnená aj v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, t. j. o zaplatenie 1000 €. Vzhľadom na uvedené je nesprávne rozhodnutie aj o trovách konania. Odvolateľ navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu a žalobcovi prizná náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

11. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadrila.

12. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonnej lehote stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté a zistení, že spĺňa náležitosti v zmysle ust. § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania a skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku je dôvodné, preto rozsudok v uvedenej časti, ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13.1. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

13.2. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

13.3. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

14.1. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

14.2. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

14.3. Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

15. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia, pričom štruktúra odôvodnenia súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. V rozpore s tam uvedenými požiadavkami je nielen úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri žiadnej nožnej interpretácii nevyplývajú, a napokon tiež len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť vyvedené. Právo (strany sporu) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Účelom odôvodnenia rozhodnutia je totiž preukázať jeho správnosť, logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť myšlienkový postup súdu vedúci k rozhodnutiu i s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súčasne je i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní súdnych rozhodnutí, ktoré preto musia byť preskúmateľné, čo však nemožno povedať o odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie o povolení splátok v tejto veci, pričom súd prvej inštancie ani neskúmal majetkové a sociálne pomery žalovaného a ten tvrdenia o svojich nízkych príjmoch žiadnym spôsobom nepreukázal hoci na ňom bolo dôkazné bremeno preukázať svoje tvrdenia.

16. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny

predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

17.1. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

17.2. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia (ods. 2).

17.3. Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

17.4. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné (ods. 2).

18.1. Podľa § 153 ods. 1 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného úroku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

18.2. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu (ods. 2).

18.3. Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

18.4. Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

19.1. Podľa § 167 ods. 1 CSP ak súd neodmietol žalobu podľa § 129 alebo nerozhodol o zastavení konania, doručí žalobu spolu s prílohami žalovanému do vlastných rúk.

19.2. Spolu s doručením žaloby súd žalovaného vyzve, aby sa v lehote určenej súdom k žalobe písomne vyjadril, a ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná, uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva, a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (ods. 2).

19.3. Ak žalovaný uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná alebo súd neurobí iné vhodné opatrenia, súd doručí vyjadrenie žalovaného žalobcovi do vlastných rúk a umožní mu vyjadriť sa v lehote určenej súdom. Žalobca uvedie ďalšie skutočnosti a označí dôkazy na preukázanie svojich tvrdení; na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Súd poučí žalobcu o následkoch sudcovskej koncentrácie konania (ods. 3).

19.4. Ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, doručí vyjadrenie žalobcu podľa odseku 3 žalovanému do vlastných rúk a umožní mu, aby sa k nemu vyjadril v lehote určenej súdom. Žalovaný uvedie ďalšie skutočnosti a označí dôkazy na svoju obranu; na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Súd poučí žalovaného o následkoch sudcovskej koncentrácie konania (ods. 4).

20.1. Podľa § 181 ods. 1 CSP po vyvolaní veci a úkonoch podľa § 180 žalobca prednesie podstatný obsah žaloby a vyjadrení podľa § 167. Žalovaný má právo vyjadriť sa k prednesu žalobcu. Strana môže odkázať na svoje písomné podanie.

20.2. Po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu (ods. 2).

20.3. V konaní sa postupuje v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesného útoku a prostriedkoch procesnej obrany a v súlade s ustanoveniami o dokazovaní (ods. 3).

20.4. Ak strana alebo jej zástupca nie sú schopní predniesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia a označiť alebo predložiť dôkazy na ich preukázanie, súd im môže určiť lehotu na dodatočné splnenie tejto povinnosti. Po márnom uplynutí tejto lehoty nemusí súd na tieto skutkové tvrdenia a dôkazné návrhy prihliadať. Tým nie sú dotknuté ustanovenia § 153 a 154 (ods. 4).

21. Podľa § 182 CSP ak súd pojednávanie neodročí, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovanie za skončené.

22.1. Podľa § 215 ods. 1 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

22.2. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona (ods. 2).

23.1. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý,
b) ide o nerozlučné spoločenské podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov,
c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

23.2. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

24. V konaní o odvolaní odvolací súd skúma nielen zákonnosť rozhodnutia vo vzťahu k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vychádza. Odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi. Odvolací súd teda preskúmava napadnuté rozhodnutie len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvádza vo svojom odvolaní. Súd je teda viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu.

25.1. V preskúmvanej veci odvolateľ napadol výrok rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby vo zvyšku, teda ohľadne zamietnutia sumy 1000 € s príslušenstvom, ako aj závislý výrok o náhrade trov konania. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že žalobca vykonal po podaní žaloby dňa 4.1.2015 úhradu vo výške 1000 € a že nesprávnym procesným postupom mu ako strane znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Predmetom odvolacieho prieskumu teda nebol vyhovujúci výrok rozsudku prvoinštančného súdu, ktorý je už právoplatný.

25.2. Žalobca vo vyjadrení z 28.5.2018 na výzvu súdu prvej inštancie, aby súdu doručil xerox-kópie dokladov: „Vklad v hotovosti v EUR“ o úhradách vykonaných na jeho pobočke v časovom rozmedzí od 1.9.2014 do 31.1.2015 s tým, že jedna z úhrad presahovala sumu 400 EUR a druhá z úhrad presahovala 500 EUR, ktoré vklady a účet vykonávala L. C., bytom N., kedy úhrady boli vykonané s variabilným symbolom: XXXXXXXXXXXX, a to vložení na účet, jasne a výslovne uviedol, že na daný úver nebol v čase, na ktorý sa súd dopytoval, vykonaný žiadny vklad. Daná skutočnosť, teda či žalovaná uskutočnila na dlh úhradu, bola medzi stranami sporná. Úhrada mala byť vykonaná v prospech účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXXX, čo je úverový účet daného úveru. Žalovaná síce bola povinná hradiť úver inkasom z osobného účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX. v zmysle čl. 4.6 zmluvy, avšak uvedený účet bol dňa 30.4.2013 zrušený.

25.3. Z článku 4.6 Úverovej zmluvy č. XX/XXX/XX zo dňa 14.07.2009 vyplýva: „Banka bude inkasovať anuitné splátky, poplatky a ostatné svoje pohľadávky z účtu číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX. Klient je povinný zabezpečiť na tomto účte v deň vykonania splátky dostatočný objem peňažných prostriedkov potrebných na úhradu splátky. V prípade záujmu sa splátky budú uskutočňovať zrážkami z príjmu klienta. Banka je oprávnená meniť účet, cez ktorý budú realizované splátky. Klient je povinný realizovať úhrady cez účet určený bankou, pričom je povinný platbu identifikovať v zmysle požiadaviek banky. Zmena účtu je účinná na piaty deň odo dňa zaslania oznámenia o zmene účtu na adresu klienta uvedenú v záhlaví zmluvy“.

25.4. Žalobca už v písomnom vyjadrení adresovanom súdu prvej inštancie dňa 11.04.2018 zaslal aktualizovaný prehľad splácania žalovanej, uvádzajúc, že je z neho zrejmé, že žalovaná od zosplatenia, a teda ani od podania žaloby nevykonala žiadnu ďalšiu úhradu na svoj dlh.

26.1. Na pojednávaní pred prvoinštančným súdom dňa 18.05.2018, ktoré sa uskutočnilo v neprítomnosti riadne ospravedlneného žalobcu, žalovaná predložila súdu originál dokladu o vykonanej úhrade 1.002 EUR v Prima banke Slovensko, a.s. v pobočke KN, a to dňa 05.01.2015, kedy úhrada bola vykonaná s variabilným symbolom: XXXXXXXXXXXX, a to vložením na účet. Súd prvej inštancie odročil pojednávanie na deň 31.07.2018 o 12.45 hod. za účelom doplnenia dokazovania o doručenie dotazu - výzvy súdu žalobcovi na pobočky v KN.

26.2. Žalobca v písomnom vyjadrení na dopyt súdu dňa 28.5.2018 uviedol, že nedoručuje vyžiadané kópie vkladových lístkov, nakoľko nie je zrejmé, na aký účet mali byť vklady uskutočnené, a teda dané vkladové lístky nie je bez tejto informácie pre žalobcu objektívne možné dohľadať a doložiť. Vzhľadom na uvedené žalobca žiadal o oznámenie čísla účtu, na ktorý mali byť vklady uskutočnené. Žalobca pre úplnosť dodal, že inkasný účet č. XXXXXXXXXXXX - účet, ktorým sa žalovaná zaviazala úver splácať, bol zrušený k 30.4.2013 (doručuje výpis z účtu, z ktorého je zrejmý prevod dlhu ku dňu zrušenia), teda v danom období 1.9.2014 až 31.1.2015 už nebol otvorený a nebolo možné naň vykonať vklad. Na úverový účet XXXXXXXXXXXX v danom období od 1.9.2014 až 31.1.2015 nebol uskutočnený žiadny vklad - príkladá prehľad obrátov v úverovom účte v danom období.

26.3. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 31.07.2018, kedy vo veci rozhodol a vyhlásil napadnutý rozsudok, však v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP neučinil zadosť svojej povinnosti určiť, ktoré skutkové tvrdenia považuje medzi stranami sporné a ktoré za nesporné, so stanoviskom žalovanej neoboznámil žalobcu a žalobcovi, napriek jeho žiadosti neoznámil číslo účtu, na ktorý mala žalovaná žalobcovi uhradiť sumu 1002 EUR (hoci v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza, že žalovaná dňa 04.01.2015 uhradila žalobcovi sumu 1000 EUR), v odôvodnení napadnutého rozsudku sa vôbec nevysporiadal s argumentáciou žalobcu, že zo strany žalovanej v období od 1.9.2014 do 31.1.2015 nebol uskutočnený žiadny vklad a že inkasný účet č. XXXXXXXXXXXX, ktorým sa žalovaná zaviazala splácať úver, bol zrušený ku dňu 30.4.2013, išlo teda o argument zo strany žalobcu, ktorý bol pre rozhodnutie v tejto veci rozhodujúci a tak zo strany prvoinštančného súdu sa vyžadovala špecifická odpoveď práve na tento argument, čo robí rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti nepreskúmateľný a nesprávnym postupom súdu prvej inštancie došlo aj k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, preto odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby a výroku o náhrade trov konania a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

26.4. Úlohou súdu prvej inštancie bude odstrániť vytýkané nedostatky a uložiť žalovanej (ktorá má nielen povinnosť tvrdenia ale aj povinnosť označiť dôkazy na svoju obranu) oznámiť súdu číslo účtu, na ktorý mala žalobcovi poukázať sumu 1002 EUR (či sumu 1000 EUR?) a umožniť žalobcovi vyjadriť sa k tomu.

27. Záverom odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") z 15. júna 2017, č. k. II. ÚS 835/2016-31, v ktorom ústavný súd uviedol: „Právo na spravodlivý proces zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa právo, aby každá strana občianskeho súdneho konania mala primeranú možnosť brániť svoju záležitosť pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane (Ankerl c. Švajčiarsko z 23.10.1996). Jedným z prvkov spravodlivého procesu v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je jeho kontradiktórny charakter. Každá strana musí v zásade mať možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za nutné na to, aby jej požiadavky uspeli, ale aj zoznámiť sa s každým dokladom a pripomienkou predloženou súdu na účely ovplyvnenia jeho rozhodnutia a vyjadriť sa k nim (Mantovanelli c. Francúzsko). Súdna rozhodnutie je výsledkom rozhodnutia sporu medzi stranami, z ktorých každá musí mať možnosť vyjadriť sa a popierať požiadavky, dôkazy a argumenty druhej strany. Kontradiktórny spor znamená možnosť strany popierať (contra dicere) požiadavky a argumenty druhej strany a právo na to, aby sa vypočuli jej argumenty a návrhy. Požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali príležitosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi a podanými vyjadreniami a reagovať na ne, sa vzťahuje na konanie o opravných prostriedkoch rovnako, ako aj na konanie pred prvostupňovým súdom, a to bez ohľadu na to, že v podaní neboli uplatnené žiadne nové argumenty (Hudáková a ďalší proti Slovenskej republike). Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivé súdne konanie. Pritom nie je podstatné, či podľa názoru všeobecného súdu

ide o podanie skutkovo a právne významné alebo bezvýznamné, pretože túto skutočnosť posudzuje výlučne druhý účastník konania. Ten rozhodne o tom, aké stanovisko zaujme (I. ÚS 230/03, IV. ÚS 186/09, II. ÚS 182/13, II. ÚS 148/2014, II. ÚS 32/2016)“.

28. Podľa § 391 ods. 2 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

29. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

30. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP a § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).